

Ivana M. Luknar¹
Institute for Political Studies
Belgrade (Serbia)

Ray H. Bull²
University of Derby, College of Business,
Law and Social Sciences
Derby (United Kingdom)

Petar D. Stanojević³
University of Belgrade, Faculty of Security Studies
Belgrade (Serbia)

343.123.12
Rewiev scientific paper
Submitted 09/09/2023
Revised 03/11/2023
Accepted 15/11/2023
doi: [10.5937/socpreg57-46448](https://doi.org/10.5937/socpreg57-46448)

IMPROVING THE PREPARATION OF THE INVESTIGATIVE INTERVIEWING OF SUSPECTS: A MULTIDISCIPLINARY PERSPECTIVE⁴

Abstract: Building and improving investigative interviewing standards is an important topic for police, citizens and finally society. This paper attempts to improve police interviewing of suspects. We further develop the concept of investigative interviewing by linking it to important insights by social movement scholars. Differences in theories reflect different approaches to the interviewing of suspects. In this article, we explore a variety of theories that may improve preparation for the interviewing of suspects. We provide a multidimensional quality and import theories from sociology, psychology and behavioural studies, modifying these to better fit the investigative interviewing of suspects. The main method applied in the paper is content analysis. The article and its conclusions also address the broader implications of understanding the importance of planning for the investigative interviewing of suspects. Results of the study indicate need for actively seeking of best practices of the investigative interviewing of suspects. Understanding what motivates person to commit a crime is also a crucial aspect of police investigation. Findings of the study may serve as impulse for evaluation and improvement of existing practices of interviewing of suspects and contribute to the broader knowledge in this area. The aforementioned represents a good basis for the development of simulation models for the training of investigators.

Keywords: investigative interview, in-depth interview, training

¹ ivana.luknar@ips.ac.rs

² rhb10@leicester.ac.uk

³ petar.stanojevic@fb.bg.ac.rs

⁴ This paper has been published as a part of the project that is financed by the Science Fund of the Republic of Serbia within its program "IDEAS" - Management of New Security Risks - Research and Simulation Development, NEWSIMR&D, #7749151.

INTRODUCTION

In recent years, police strive to improve their efficiency and effectiveness of clearances and reduces of crime especially through process of investigation. Criminal investigation process is essential to identify the suspects and to build a case (Thibault et al., 1998). Investigative interviewing is significant method that police practicing in their work to gather information from victims, suspects and witnesses. "Police investigations have been viewed as goal-oriented, such as the successful prosecution or solving of a crime" (Spanoudaki et al., 2019).

Policing requires use of "multiple levels of analyses and different approaches, theoretical frameworks, methodologies, and interpretations without being constrained by academic disciplinary boundaries and orthodoxies" (Marenin, 2005, p. 99). The success of investigation process depends of various factors. It is largely directed by goal, cognitive potential and other features of police investigators and their decision-making. "Unfortunately, investigators face a number of obstacles to optimal decision-making, including time pressure, emotional involvement, and expediency-promoting occupational norms" (Fahsing & Ask, 2013, p. 155). Scholars noticed many different factors that may cause ineffective investigative thinking: "cognitive biases, organizational traps and lack of understanding of probabilities" (Rossmo, 2008), "ignoring part of the information could lead to more accurate judgements" (Spanoudaki et al., 2019, p. 89), decision-making under risk and stress, lack of the necessary skills (Tong et al., 2009). In other words, police education and training are required to achieve successful investigation and to minimise the chances for possible mistakes.

Investigative interviewing of suspects is important part of the police investigation. "The interviewing of suspects is a purposeful activity that is goal directed. Amongst the possible goals of the interview include the gathering of investigation relevant information and the elicitation of confessions" (Chin et al., 2022, p. 5). The investigative interviewing of suspects should not be reduced to the mere seeking of confessions in criminal investigations. In fact, it requires an open-minded approach to discover what actually happened. Also, "police officer must act fairly in the circumstances of each individual case" (Williamson, 1993, p. 98). The current authors (and others) have realized that the main problem in investigative interviewing is how it is done. We believe that a multidisciplinary approach allows the consideration of many important factors.

Interviewing depends to some degree on its preparation and involves all actors: interviewer, suspect or witness. Studies have found that pre-interview planning is very likely to have a crucial influence on the behaviours of the interviewer and the interview, and thus on the interview outcomes (Kim et al., 2018; Tudor-Owen et al., 2016; Scott et al. 2015). The research to be reviewed here indicates that pre-interview planning should consider all possibilities and factors that may help to elicit reliable information and/or true confessions from suspects. In other words, "investigators must be prepared to dedicate themselves for the length and breadth of an investigation, no matter how complex it is; otherwise, the chances of the crime being solved diminish" (McKinley, 2023, p. 83). It will be hard to gather relevant information if the investigative interview lacks quality at the beginning.

POLICE INTERVIEWING STYLES

Many scholars have paid attention to police interviewing styles (Baldwin, 1993; Moston, 1996). Police interviewing styles and practices vary from country to country. “Between countries, there are many – and sometimes extensive – legal differences in the process of gathering forensically robust information” (Walsh et. al., 2016, p. 2). Differences in police interviewing approaches worldwide can be explained by a range of factors (legal framework, historical, political, economic, cultural, socio-philosophical, religious etc.). Police officers in European countries utilize a more information-gathering approach, while in the United States of America (USA) police have been mostly trained in a more accusatorial-style method of interviewing.

Scholars mentioned two major interviewing styles: dominating and humane. The dominating interviewing style involved “a superficial case-oriented approach, characterized by impatience, aggression, a brusque and obstinate condemning approach, presumably aiming to extort a confession” from suspects (Holmberg & Christianson, 2002, p. 42), while “the humanitarian approach involved interviewers exhibiting positive attitudes, such as empathy and respect towards suspects” (Wachi et al. 2014, p. 677).

Numerous ‘confessions’ which have caused later wrongful convictions as results of incompetent police interviewing of suspects (Bull & Milne, 2004, p. 181; Kassin, 2008) highlighted the limits of the police interviewing and doubts ethics of this police investigating method. This indicates that normal adults sometimes confess to crimes they did not commit “as a way of coping with the stressors and demands of police interrogation” (Kassin, 2008, p. 201). Kassin mentioned three different types of false confessions: voluntary, compliant and internalized. Voluntary false confessions are those in which innocents confessed to a crime they had not committed without pressure by the police. “In compliant false confessions, the suspect capitulates in order to escape a stressful custodial situation, avoid physical or legal punishment, or gain a promised or implied reward” (Kassin, 2008, p. 195). Internalized false confession are confessions made by innocent but vulnerable suspects who come to (falsely) believe that they committed crime in question. The modern literature on suspect interviewing has found that a humanitarian rather than a domineering approach is recommended, as this approach increases the possibility to facilitate authentic confessions (Kebbell et al., 2008, p. 435; Wachi et al., 2014, p. 678). Contrary, aggressive interviewing approach may reduce the likelihood of a (valid) confession (Gudjonsson, 2003).

Several studies have found positive correlations between the strength of the evidence disclosed to suspects, and the likelihood of confession (Moston et al., 1992; Kebbell et al., 2006). Also, the strength of evidence effects the police interviewing style. “In cases where there was strong evidence against the suspect there was a marked tendency towards accusatorial strategies of questioning, where the suspect was confronted with the accusation against him or her at the very outset of questioning. Information-gathering questioning strategies, characterized by the asking of ‘open’ questions intended to let the suspect describe her actions in her own words, without any overt accusation being made, were far more common in cases in which there was minimal evidence against the suspect” (Moston et al., 1992, p. 38). Also, the presentation of evidence and a humane approach appears as helpful techniques to elicit confessions from guilty suspects (Kebbell et al. 2010).

A study of Japanese police interview techniques identified four interviewing styles (Wachi et al., 2014, p. 689):

1) Focus on evidence - „This interviewing style may be most useful when police officers have obtained strong and comprehensive evidence. By contrast, suspects tended to confess fully when the relationship-focused approach was used, even when they had been reluctant to confess for extended periods of time. In addition, these suspects tended to volunteer additional information unknown to the police” (Wachi et al., 2014, p. 689). For example, photography is an empirical material in research practice (Radović, 2017) that may have a wider application in interviewing method;

2) Confrontational - This interviewing style implies external pressure to confess and is similar to the dominant style. “These groups of suspects, therefore, did not become cooperative even after they admitted their crime, whereas those subjected to the relationship-focused interviewing style confessed in response to internal pressures, which also made them more cooperative” (Wachi et al., 2014, p. 689);

3) Relationship-focused - This interviewing style may be most useful when the suspects are reluctant to confess initially, but when police officers have strong and comprehensive evidence;

4) Undifferentiated - the suspects may have been willing to confess voluntarily, so the police officers had no need to employ any interrogation techniques extensively.

No matter which of interviewing style the police officer practises, the main purpose of interviewing is “a ‘search for truth’ or as some neutral collection of information from suspects” (Baldwin 1993, p. 327).

APPROACHES OF INTERVIEWING OF SUSPECTS

Police interviewers may practice different approaches depending on the characteristics of the investigated case. Also, “interviewers’ personality may contribute to different preferences for particular tactics” (Häkkinen et al. 2009, p. 469). As mentioned above, within the literature on interviewing suspects appears two main approaches: accusatorial and information-gathering (Bull 2019; Meissner et al., 2014). The accusatorial approach is based on the presumption of guilt. Sometimes investigators during their interviews use psychologically manipulative techniques to try to obtain a confession (Meissner et al., 2014, p. 462). Such tactics are especially designed to elicit a confession. Meissner et al. (2014, p. 462), Kassin (2008, pp. 200-201) and Inbau et al. (2001) have mentioned three of them. The first “custody and isolation” (Meissner et al., 2014, p. 462) implies that “investigators are advised to isolate the suspect in a small, private room, which increases his or her anxiety and incentive to escape” (Kassin, 2008, p. 200). The suspect experiences the anxiety, insecurity, and uncertainty without opportunity for denial. The second tactic is “confrontation” (Meissner et al., 2014, p. 462) in which the interrogator confronts the suspect with guilt, while offering sympathy and moral justification. Such an interrogator speaks “(sometimes falsely) about the evidence against him/her” and the suspect “is warned of the consequences associated with his/her guilt, and is prevented from denying his/her involvement in the crime” (Meissner et al., 2014, p. 462). The third tactic is “minimizing the crime and leading suspects to see confession as an expedient means of escape” (Kassin,

2008, p. 201). “Interrogator attempts to gain the suspect’s trust, offers the suspect face-saving excuses or justifications for the crime, and implies more lenient consequences should the suspect provide a confession” (Meissner et al., 2014, p. 462).

Decades ago, in some countries the police practiced “third degree” methods of custodial interrogation which include coercive methods, physical pain or mental anguish. From the 1930s through the 1960s those methods were replaced by a more social psychological (yet persuasive) approach to policing (Kassin, 2008, p. 200). In 1980, Irving mentioned “several manipulative and persuasive tactics, which included:

- minimizing the seriousness of the offense
- manipulating the suspect’s self-esteem
- pretending to be in possession of more evidence than they actually had
- pointing out the futility of denial
- telling the suspect that it was in his or her best interest to confess” (Irving, in: Bull & Milne, 2004, p. 182).

In England the police in 1992 developed the PEACE model to update/reform the practice of police interviewing into five steps: Prepare and plan (i.e., organize the evidence and plan the interview), Engage and explain (i.e., establish a rapport and communicate the purpose of the interview to the suspect), Account (conduct the interview in a way to encourage the suspect to speak freely), Closure (address discrepancies that may appear in the suspect’s narrative account), Evaluate (compare the suspect’s final statement to evidence to resolve inconsistencies and draw conclusions) (Kassin, 2008, p. 208). Walsh and Bull (2010) found that interviews that demonstrated PEACE skills were more likely to obtain a comprehensive account.

Contrary to the accusatorial interviewing approach, the information-gathering approach “is characterized by a strong emphasis on fact-finding, the use of active listening strategies and open-ended questions and the strategic presentation of evidence to clarify contradictions” (Chin et al., 2022, p. 3). The interviewer’s approach may significantly impact the willingness of the suspect to uncover what truly happened. “If the approach is to treat them with the respect any human being deserves, to actively entertain the possibility that they may be innocent, and to avoid psychological coercion, then they may be willing to give a full account, even if they have committed wrong-doing” (Bull & Milne, 2004, p. 187).

Research has found that “participants who perceive humanitarian attitudes from their interviewers were more likely to admit crime” (Holmberg & Christianson, 2002, p. 40). While both approaches, domineering and information-gathering “enhance the likelihood of confessions, the information-gathering approach tended to enhance the potential for reliable confessions, while reducing the potential for false confessions” (Chin et al., 2022, p. 3).

A growing body of scholars have indicated that empathy can play a significant role in investigative interview. “The empathetic approach involved the officers empathising with suspects and attempting to understand not only why they committed crimes, but their present anxiety and distress as well” (Wachi et al., 2014, p. 678). Studies on factors that have led to confessions have found effects of an empathetic approach. “Specifically, 62% of the murderers and 48% of the burglars reported that the empathetic approach influenced their confessions, although the rational approach tended to influence the confessions of burglars more than those of murderers” (Watanabe & Yokota in: Wachi et al., 2014, p. 678). Dando and Oxburgh (2016) wrote about four aspects of empathy displayed in police interviews:

1) spontaneous comfort – “included offering the interviewee refreshment and comfort breaks, asking the interviewee if he required additional time with his legal representative and asking if there was anything that could be done to assist the interviewee to feel comfortable” (Dando and Oxburgh, 2016, p. 29);

2) continuer comfort – includes verbal offerings (to take a break, time with legal representative etc.). One of the examples provide by Dando and Oxburgh: Empathic Comfort Opportunity (interviewee): “I can’t do this, why should I tell you this stuff, you’re joking, yeah? I can’t”; Empathic Comfort Continuer (interviewer): “You know it’s really important you tell me, even though it is hard for you. Would it help if you took a break, then you could talk to... and he can help you decide? Do you want a drink?” (Dando and Oxburgh, 2016, p. 30);

3) spontaneous understanding – when the interviewer spontaneously understands the interviewee’s situation;

4) continuer understanding – This aspect of empathy includes all the difficulties that the interviewee may be experiencing. One of the examples provide by Dando and Oxburgh is: Empathic Understanding Opportunity (interviewee): “What do you want me to say, that I am a useless man and a really **** father and husband - what can I say?” Empathic Understanding Continuer (interviewer): “I can see that you are upset, can I help you in any way, what can I do to help?” (Dando and Oxburgh, 2016, p. 30). The recent studies aid importance of interviewers’ empathy of, various types of empathy and training of police interviewers (Baker-Eck & Bull, 2022; Baker-Eck et al., 2021).

The police investigator is often faced with a large number of different types of information and evidence during the planning and interviewing of suspects. Besides, the police officer’s presumptions about the case or the suspect may influence the investigator’s way of interviewing. Hence, it is worth understanding different types of actor approaches in investigative interviewing of suspects.

ACTOR APPROACH

Investigative interviewing always concerns actors: police officer, interviewed suspects, victims or witnesses. This approach basically emphasizes the importance of actors, all the participants of the interviewing process. It is hard to determine the direction of interviewing and its effects, because the suspects and interviewers interact with one another. That is why it is so important to plan the investigative interview, while the actor approach allows consideration of all interview aspects: individual, psychological, social.

Freud (2015) was fully aware that there is a constant tension between instinct and social order forces. Studies have confirmed positive correlations between delinquency and individuals with inadequate socialization (Sutherland & Cressey, 1978, p. 81), inadequate individual adaptation ([Merton, 1938, in: Luknar, 2022, p. 151](#)) and weak bonds to society, to conventional goals, activities, beliefs and social groups such as: family, friends, etc. (Hirschi, 1969; Agnew, 1991, p. 126). Part of interview planning involves investigation of the potential criminal past of the suspect. Theoretically speaking deviant behaviour concerns violate social relations and identities. We cannot neglect the complexity and specificity of human nature.

Other authors have suggested different approaches. They think that “the solution, in other words, is to focus not on what is happening inside people’s heads, but rather on what is happening within the groups they form and in their relationships with each other” (Krinsky & Mische, 2013, p. 5). Tilly mentioned the problem of actor constitution. His work represents a powerful set of tools to scientists who are dealing with behaviour studies. According to him, humans “responding predictably to their locations within webs of social ties they themselves cannot map in detail” (Tilly, 2005, p. 60). So, another part of interview planning requires that the interviewer consider the social life of a suspect (membership in clubs, fans club in sports, social networks, hobbies etc.). Talking about that in a few words may help the police interviewer to come closer to the interviewee and make the situation more comfortable.

The police should also be aware of the situational element, as “faced with an unusual, threatening, or complex situation, individuals experience a greater degree of arousal” (Kahneman, in: Sporer & Schwandt, 2007, p. 5). As a consequence, physiological responses “increase in frequency of signs of autonomic activity (e.g., eye blinks) and also of various types of movements, particularly in the extremities (Sporer & Schwandt, 2007, p. 5). Investigative interview training can help less experienced police officers to better manage the situation and to overcome communication difficulties.

The way in which various police officers conceptualize the process of interrogation may vary. The factor analysis reveals four different ways (Williamson, 1993):

1) perceived success – police officer has a positive attitude towards the questioning of the suspect and sees interrogation as an important task. The preferred interviewing styles were ‘counselling’ and ‘collusive’. This study found that detectives scored highly on the factor. “The strength of this factor indicates that the aim of obtaining truthful confessions by acceptable and non-threatening means is the key element in the way detectives now approach the task of interrogation” (Williamson, 1993, p. 95);

2) dominant - police interviewer prefers unsympathetic and confrontational questioning styles (‘dominant’ and ‘business-like’). Quick questioning is considered necessary (Williamson, 1993, p. 95);

3) perceived difficulty – “Police officer has pessimism approach about results of the interrogation of the suspect. There is a negative attitude towards using quick questioning to keep the pressure up on suspects and attempts at using that technique result in the supply of questions drying up” (Williamson, 1993, p. 96);

4) persuasion – “Thinking about interrogation as a process of bargaining, aimed at securing a confession, conducted using a familiar relationship with the suspect. It is quite successful and is engaged in from the perspective that the case is frequently weak and that an untruthful denial is a frequent outcome of interrogation” (Williamson, 1993, p. 96).

There are so many “investigative tipping points” (Fahsing & Ask, 2013) like the individual characteristics of interviewer (e.g. personality, knowledge and training, expertise, skills, investigative mindset, background and life experience, stereotypes and prejudice, motivation, reputation and integrity, intuition, mental state during investigation) and situational factors: “availability of information/evidence, external pressure/community impact, internal pressure/organizational issues, time pressure” (Fahsing & Ask, 2013, 157). All above mentioned factors and circumstances may significantly influence behaviour during investigative interviewing and trigger the outcome of the interview.

IMPORTANT SKILLS

Interviewer skills are very important for efficient interviewing. Interviewers should pay attention to the point of view of the interviewee and be aware of what and how interviewees say in order to follow up with relevant questions and probes. The interviewer's presence should make participants feel comfortable, secure and not judged. What are important skills for in-depth interviewing? Here we describe some of the key skills:

1) Empathy - Each participant has a unique character. An appropriate approach to each individual may help the participant feel comfortable enough to speak openly about the research topic. Empathy plays a major role in police interviews with suspects (Baker-Eck, Bull & Walsh, 2020). However, interviewers may experience difficulties in displaying empathy, particularly due to the nature of the alleged crime (e.g., sex offences);

2) Adaptive skills - Different participants' personalities require different interviewing styles. So, the interviewer should be able to adapt to each individual (shy, crying, belligerent) and to retain control of the conversation. For example, studies have shown when dealing with sex crime victims that the same gender of the interviewer may help to minimize the level of uncomfortableness. Some female rape victims prefer female interviewers (Hodgson & Kelley, 2002; Temkin & Krahe, 2008);

3) "Rapport-building" - For free, open, and honest talk about the investigation, interviewer needs to have the ability to quickly create positive and relaxed talk dynamics. Mack et al. suggested: "be friendly, smile, use a pleasant tone of voice, use relaxed body language, incorporate humour, be humble, do not patronize, do not scold, coerce or cajole participants and be patient" (Mack et al., 2005, p. 38);

4) "Emphasizing the participant's perspective" - To avoid risk of interviewer's influence on interviewed participant's responses, the interviewer should be an engaged listener with a neutral attitude. Otherwise, interviewees may modify their responses to please the interviewer, instead of talking about their own experience. Also: "If a participant asks for factual information during the interview, write down the questions and respond after the interview is over. If a participant asks what you think, deflect the question. Be aware that what you say, how you say it, and your body language can convey your own biases and emotional reactions. Use them instead to convey neutrality and acceptance" (Mack et al., 2005, p. 39);

5) Non-verbal behaviour- police interviewers should be familiar with research on which indicators by suspects may help to detect truths/lies;

6) Humour - Humour has also been mentioned as one of the important skills for interviewing (Mack et al., 2005: 38). Workers in dangerous occupations, such as police officers use humour as stress-reducing behaviour. Kuhlman saw humour as one of the means of relieving stress, especially in those situations in which is difficult to achieve a control (Kuhlman, 1988). Workplace humour can be understood as a method of self-control that helps people to reduce conflict and promote cooperation (Morreall, 2010). The context is important for its purposefulness. A study on the use of humour within police work context found a significant role of the humour in achieving tasks, psychological safety and group cohesion (Vivona, 2014). Thus, humour may help in the interviewing of suspects and also may help to build trust between interviewee and interviewer.

7) Preconditions for intercultural communication - Modern society characterized diversity, multiculturalism and migrations. Part of nowadays police work is multicultural communication. Police officers should embrace general “social and individual preconditions” (Marković Savić & Bakić Mirić, 2022) that are necessary for an adequate relationship with interviewees regardless of their cultural differences.

CONCLUSION

Investigative interviewing is an integral part of police investigative process. Police seek to collect the statements from all relevant parties (suspects, victims, witnesses) via investigative interview. A multidimensional approach is necessary to discover the facts regarding an investigation. Police officers should have many skills that are very important for effectiveness of interviewing, including: empathy, adaptive skills, rapport-building, emphasizing the participant’s perspective, humour. No interview should be conducted without proper planning. Recently, police investigative interviewing has come a long way, but there is a still need for improvement and exchange of experience with colleagues worldwide. The present findings call for future for actively seeking of best practices of the investigative interviewing of suspects. Our findings indicate that police officer should be aware of different styles of interviewing of suspects. They should be prepared to practice certain type of style depending on the case and best practices, not personal preferences. Scholars recommend organization of police interviewing into five steps: prepare and plan, engage and explain, account, closure, evaluate (PEACE model).

Ивана М. Лукнар¹
Институт за политичке студије
Београд (Србија)

Реј Х. Бул²
Универзитет у Дарбију, Колеџ за бизнис, право и друштвене науке
Дарби (Велика Британија)

Петар Д. Станојевић³
Универзитет у Београду, Факултет за безбедност
Београд (Србија)

УНАПРЕЂИВАЊЕ ПРИПРЕМЕ ЗА ИСТРАЖНО ИСПИТИВАЊЕ ОСУМЊИЧЕНИХ: МУЛТИДИСЦИПЛИНАРНА ПЕРСПЕКТИВА⁴

(Translation *In Extenso*)

Сажетак: Постављање и унапређивање стандарда истражног испитивања је важна тема за полицију, грађане и, напослетку, за друштво. Овај рад покушава да побољша полицијско испитивање осумњичених. Осим тога, доприносимо развијању концепта истражног испитивања повезујући га са значајним увидима научника који проучавају друштвена кретања. Разлике у теоријама одражавају различите приступе у испитивању осумњичених. У овом чланку истражујемо низ теорија које могу да унапреде припрему за истражни интервју осумњичених. Пружамо вишедимензионални квалитет у раду, тако што преузимамо теорије из социологије, психологије и бихевиоралних студија, мењајући их и прилагођавајући их поступку истражног испитивања осумњичених. Главна истраживачка метода примењена у чланку је анализа садржаја. Чланак, такође и његов закључак имплицирају на разумевање важности коју има планирање истражног испитивања осумњичених. Резултати студије указују на потребу за активним тражењем најбољих пракси за истражно испитивање осумњичених. Разумевање онога што неку особу наводи да почини злочин такође може бити пресудан аспект у полицијској истрази. Налази студије могу да послуже као подстрек за процену и унапређење постојећих пракси испитивања осумњичених и да допринесу проширењу знања у овој области. Горе поменуто представља добру основу за развој симулационих модела за обуку истражитеља.

Кључне речи: истражно испитивање, дубински интервју, обука

¹ ivana.luknar@ips.ac.rs

² rhb10@leicester.ac.uk

³ petar.stanojevic@fb.bg.ac.rs

⁴ Овај рад је објављен као део пројекта који финансира Фонд за науку Републике Србије у оквиру програма „ИДЕЈЕ“ – Управљање новим безбедносним ризицима – истраживање и развој симулација, NEWSIMR&D, #7749151.

УВОД

У последњих неколико година полиција покушава да побољша своју ефикасност и делотворност у спречавању и смањењу криминала, нарочито путем истражног поступка. Процес кривичног истраживања неопходан је за идентификовање осумњичених и вођење предмета (Thibault et al., 1998). Информативни разговор је значајан метод који полиција примењује у свом раду како би добила информације од жртава, осумњичених и сведока. „Полицијске истраге се посматрају као циљно усмерене, као што су успешно кривично гоњење или решавање злочина“ (Spanoudaki et al., 2019).

Полицијски рад захтева употребу „вишеструких нивоа анализе и различите приступе, теоријске оквира, методологије и тумачења која надилазе границе академских дисциплина и ортодоксија“ (Marenin, 2005, p. 99). Успех истражног процеса зависи од различитих фактора. У великој мери он је усмерен циљем, когнитивним потенцијалом и осталим особинама полицијских истражитеља, и њиховим одлучивањем. „Нажалост, истражитељи се приликом одлучивања суочавају са бројним препрекама, укључујући хитност, емоционалну укљученост и професионалне норме експедитивности“ (Fahsing & Ask, 2013, p. 155). Научници су приметили много разних фактора који могу да проузрокују неделотворно истражно размишљање: „когнитивне предрасуде, организационе замке и недостатак разумевања вероватноће“ (Rossmo, 2008), „игнорисање одређених информација које би могле да доведу до правих пресуда“ (Spanoudaki et al., 2019, p. 89), доношење одлука излажући се ризику и под притиском, недостатак потребних вештина (Tong et al., 2009). Другим речима, полицијско образовање и обука неопходни су за спровођење успешне истраге и за смањење могућих грешака на минимум.

Обављање информативног разговора са осумњиченима је важан део полицијске истраге. „Испитивање осумњичених је сврсисходна активност усмерена на циљ. Међу могућим циљевима испитивања су прикупљање информација релевантних за истрагу и добијање признања“ (Chin et al., 2022, p. 5). Истражно испитивање осумњичених не би требало сводити само на тражење признања у кривичним истрагама. Оно у ствари захтева отворен приступ да би се открило шта се заправо десило. Исто тако, „полицајац мора да поступа правично у околностима сваког појединачног случаја“ (Williamson, 1993, p. 98). Аутори овог текста (и остали) увидели су да је главни проблем у истражном испитивању начин на који се оно спроводи. Уверени смо да мултидисциплинарни приступ омогућава разматрање многих важних фактора.

Испитивање зависи у извесној мери од његове припреме и укључује све актере: истражитеља, осумњиченог или сведока. Истраживања су утврдила да претходно планирање испитивања у знатној мери има пресудан утицај на понашање истражитеља, на ток испитивања, па самим тиме и на исходе испитивања (Kim et al., 2018; Tudor-Owen et al., 2016; Scott et al. 2015). Истраживање које ће овде бити размотрено указује да претходно планирање испитивања треба да узме у обзир све могућности и факторе који ће помоћи у добијању поузданих информација, односно истинитих признања од стране осумњиченог. Другим речима, „истражитељи морају да буду спремни да се у потпуности посвете истрази, без обзира на њену комплексност; у противном се смањују шансе за решавање злочина“ (McKinley, 2023, p. 83). Изузетно

је тешко сакупити све релевантне информације уколико поступку истражног испитивања на самом почетку недостаје квалитет.

СТИЛОВИ ПОЛИЦИЈСКОГ ИСПИТИВАЊА

Многи истраживачи поклањају пажњу истраживању различитих стилова полицијског испитивања (Baldwin, 1993; Moston, 1996). Стили и праксе полицијског испитивања разликују се од земље до земље. „Између земаља постоје бројне – а понекад огромне – правне разлике у процесу сакупљања форензички значајних информација“ (Walsh et al., 2016, p. 2). Разлике у приступима полицијском испитивању широм света могу се објаснити помоћу низа фактора (правни оквир, историјски, политички, економски, културолошки, социофилозофски, верски итд.). Полицајци у европским земљама радије користе приступ прикупљања информација, док је полиција у Сједињеним Америчким Државама (САД) углавном обучена за метод испитивања утемељен на оптуживању.

Научници помињу два главна стила испитивања: доминантни и хумани. Доминантни стил испитивања подразумева „површан приступ усмерен на случај, који се одликује нестрпљивошћу, агресијом, оштрим и упорним оптужујућим приступом, наводно у циљу изнуђивања признања“ од осумњичених (Holmberg & Christianson, 2002, p. 42), док „хумани приступ подразумева позитиван став истражитеља и показивање емпатије и поштовања према осумњиченима“ (Wachi et al. 2014, p. 677).

Бројна „признања“ која су касније довела до погрешних пресуда, која су резултат некомпетентног полицијског испитивања осумњичених (Bull & Milne, 2004, p. 181; Kassin, 2008) указала су на ограничења и двоструку етику овог метода полицијског испитивања. То указује да обични, одрасли људи понекад признају злочине које нису починили „као начин суочавања са стресом и захтевима током полицијске истраге“ (Kassin, 2008, p. 201). Касин наводи три различите врсте лажних признања: добровољно, сагласно и интернализовано. Добровољна лажна признања дају невина лица за злочин који нису починила, без притиска полиције. „Дајући сагласно лажно признање, осумњичени се предаје како би побегао од стресне ситуације у притвору, избегао физичку или законску казну или добио обећану или наговештену награду. Интернализована лажна признања су она која дају невина, али осетљива лица у (погрешном) уверењу да су починили дати злочин. Савремена литература о испитивању осумњичених предност даје хуманом, а не доминантном приступу, услед веће могућности за лакше добијање признања од стране осумњичених (Kebbell et al., 2008, p. 435; Wachi et al., 2014, p. 678). Насупрот томе, агресивни приступ у испитивању може да смањи вероватноћу за добијање (веродостојног) признања (Gudjonsson, 2003).

Неколико студија утврдило је позитивну корелацију између снаге откривених доказа и вероватноће добијања признања од осумњичених (Moston et al., 1992; Kebbell et al., 2006). Истовремено, снага доказа утиче на стил полицијског испитивања. „У случајевима када постоје снажни докази против осумњиченог, постојала је и упадљива тенденција ка примени стратегија оптуживања, односно када се осумњичени суочава са оптужбом против њега на самом почетку испитивања. Стратегије добијања информација на основу постављања ‘отворених’ питања како би осумњичени

описао своје радње споственим речима, без икакве отворене оптужбе, биле су много уобичајеније у случајевима када су постојали минимални докази против осумњиченог“ (Moston et al., 1992, p. 38). Поред тога, „изношење доказа и хумани приступ показали су се као корисне технике за добијање признања од осумњичених који су били криви“ (Kebbell et al. 2010).

Студија о јапанским техникама полицијског испитивања препознала је четири стила испитивања (Wachi et al., 2014, p. 689):

1) техника испитивања усредсређена на доказе – „Овај стил испитивања је најкориснији када полицајци имају снажне и свеобухватне доказе. Упркос томе, осумњичени су обично давали потпуно признање приликом примене технике засноване на изградњи односа са осумњиченим, чак и након што у дужем временском периоду нису били вољни да признају. Осим тога, осумњичени су обично својевољно давали и додатне информације које су биле непознате полицији“ (Wachi et al., 2014, p. 689). На пример, фотографија је емпиријски материјал у истражној пракси (Radović, 2017) која има могућу ширу примену приликом обављања методе испитивања осумњичених;

2) конфронтациона техника – овај стил испитивања подразумева спољни притисак ради признања и сличан је доминантном стилу. „Стога ове групе нису желеле да сарађују чак и када су признале свој злочин, док су осумњичени испитани разговором усредсређеном на однос дали признање услед унутрашњих притисака, због чега су били и спремнији на сарадњу“ (Wachi et al., 2014, p. 689);

3) техника усредсређена на однос – овај стил испитивања можда је најкориснији када су осумњичени у почетку неспремни на признање, али када полиција има снажне и свеобухватне доказе;

4) недиференцирана техника – осумњичени су можда били спремни да добровољно признају, па полицајци нису имали потребе да у потпуности примењују ниједну технику испитивања.

Без обзира на стил испитивања који примењују полицајци, главна сврха испитивања јесте „*поштраја за испином* или неко неутрално прикупљање информација од осумњичених“ (Baldwin 1993, p. 327).

ПРИСТУПИ У ИСПИТИВАЊУ ОСУМЊИЧЕНИХ

Полицијски истражитељи могу да примене различите приступе, у зависности од карактеристика случаја који истражују. Исто тако, „личност истражитеља може да допринесе преференцијама за извођење одређене тактике“ (Häkkinen et al. 2009, p. 469). Као што је претходно поменуто, у литератури која се бави испитивањем осумњичених постоје два главна приступа: оптужујући и онај који предност даје прикупљању информација (Bull 2019; Meissner et al., 2014). Оптужујући приступ темељи се на претпоставци кривице. Понекад истражитељи током разговора користе психолошки манипулативне технике у покушају да добију признање (Meissner et al., 2014, p. 462). Овакве тактике посебно су осмишљене за извлачење признања. Масјнер и сарадници (Meissner et al, 2014, p. 462), Касин (Kassin, 2008, pp. 200–201) и Инбау и сарадници (Inbau et al., 2001) наводе три тактике. Прва тактика, „притвор и изолација“ (Meissner et al., 2014, p. 462) указује да „је пожељно да истражитељи

изолују осумњичене у малу, приватну просторију, што повећава узнемиреност и жељу за бекством“ код осумњичених (Kassin, 2008, p. 200). Осумњичени доживљава узнемиреност, несигурност и неизвесност без могућности порицања. Друга тактика је „конфронтација“ (Meissner et al., 2014, p. 462), када истражитељ суочава осумњиченог са кривицом, истовремено му пружајући саосећање и морално оправдање. Овакав истражитељ говори „(понекад неистинито) о доказима против осумњиченог“, а осумњичени „је упозорен на последице своје кривице, и спречен је да негира своју умешаност у злочин“ (Meissner et al., 2014, p. 462). Трећа тактика је „минимизација злочина и навођење осумњичених да признање схвате као експедитивно средство за бекство“ (Kassin, 2008, p. 201). „Истражитељ покушава да придобије поверење осумњиченог, нуди му изговоре за спасавање части или оправдања за злочин, и наводи блаже последице уколико осумњичени призна злочин“ (Meissner et al., 2014, p. 462).

Деценијама уназад, у појединим земљама је полиција практиковала „тростепену“ методе испитивања у притвору, које укључују принудне методе, физички бол или ментално мучење. Од тридесетих до шездесетих година 20. века ове методе су замењене више социопсихолошким приступом (мада и даље заснованом на убеђивању) у раду полиције (Kassin, 2008, p. 200). Године 1980. Ирвинг помиње „неколико манипулативних и принудних тактика које обухватају:

- умањивање озбиљности престапа,
- манипулисање самопоштовањем осумњиченог,
- претварање да полиција поседује више доказа него што је тачно,
- наглашавање узалудности порицања
- говорење осумњиченом да је у његовом најбољем интересу да призна“ (Irving, у: Bull & Milne, 2004, p. 182).

У Енглеској је полиција 1992. године осмислила модел *PEACE* да би ажурирала/реформисала праксу полицијског испитивања у пет корака: припрема и планирање (тј. организовање доказа и планирање разговора), укључивање и објашњење (тј. успостављање односа са осумњиченим и саопштавање сврхе разговора), давање исказа (обављање разговора на начин који ће подстаћи осумњиченог да слободно говори), закључивање разговора (указивање на неусаглашености које се могу јавити у исказу осумњиченог), процена (упоређивање коначног исказа осумњиченог са доказима како би се разрешиле недоследности и донели закључци) (Kassin, 2008, p. 208). Волш и Бул (Walsh & Bull, 2010) утврдили су да приликом информативних разговора у којима се примењују вештине модела *PEACE* постоји већа вероватноћа да ће се добити свеобухватан исказ.

Насупрот оптузујућем приступу у разговору, приступ заснован на прикупљању информација „одликује се снажним нагласком на проналажење чињеница, примену стратегија активног слушања и отворених питања, као и стратешког изношења доказа да би се разјасиле контрадикторности“ (Chin et al., 2022, p. 3). Истражитељев приступ може значајно да утиче на спремност осумњиченог да открије оно што се заиста десило. „Ако приступ подразумева поступање са поштовањем које заслужује свако људско биће, активно прихватање могућности да је осумњичени невин и избегавање психолошке принуде, осумњичени ће могуће бити спреман на комплетан исказ чак и у случају да је починио преступ“ (Bull & Milne, 2004, p. 187).

Истраживања показују да ће „испитаници који код истражитеља виде хумане ставове много вероватније признати злочин“ (Holmberg & Christianson, 2002, p. 40). Иако оба приступа, и доминантни и онај заснован на прикупљању информација, „повећавају вероватноћу за добијање признања, приступ који је заснован на прикупљању информација обично је давао већу могућност за добијање поузданих признања и истовремено смањивао могућност за добијање неистинитих признања“ (Chin et al., 2022, p. 3).

Све већи број научника указује да емпатија може да има значајну улогу у информативном разговору. „Емпатични приступ подразумева да полицајци саосећају са осумњиченима и покушавају да схвате не само због чега су починили злочине, већ и њихову садашњу забринутост и узнемиреност“ (Wachi et al., 2014, p. 678). Студије о факторима који су довели до признања утврдиле су утицај емпатичног приступа. „Пре свега, 62% убица и 48% провалника је навело да је емпатични приступ утицао на њихова признања, мада је рационални приступ обично утицао више на признања провалника него убица“ (Watanabe & Yokota, у: Wachi et al., 2014, p. 678). Дандо и Оксбург (Dando & Oxburgh, 2016) писали су о четири аспекта емпатије исказане у полицијским разговорима:

1) спонтана утеха – „подразумева да се осумњиченом понуде освежења и паузе, да се испитаник пита да ли му је потребно додатно време са правним заступником и да ли постоји још нешто што би се могло урадити да се испитанику помогне како би се осећао угодно“ (Dando & Oxburgh, 2016, p. 29);

2) наставак удобности – подразумева усмене понуде (за паузу, време са правним заступником итд.). Један од примера који наводе Дандо и Оксбург је следећи. Прилика за емпатичну удобност (испитаник): „То не могу да урадим, зашто ми то говорите, шалите се, зар не? Не могу“; наставак емпатичне удобности (испитивач): „Знаете да је заиста важно да ми кажете, чак и ако Вам је то тешко. Да ли би помогло да направимо паузу, онда бисте могли да разговарате са... А он ће Вам помоћи да одлучите? Да ли желите нешто да попијете?“ (Dando & Oxburgh, 2016, p. 30);

3) спонтано разумевање – када испитивач спонтано разуме ситуацију испитаника;

4) наставак разумевања – овај аспект емпатије обухвата све потешкоће које испитаник можда доживљава. Један од примера који наводе Дандо и Оксбург је следећи. Прилика за емпатично разумевање (испитаник): „Зашто желите да кажете да сам бескористан човек и стварно **** отац и муж – шта да кажем?“ Наставак емпатичног разумевања (испитивач): „Видим да сте узнемирени, могу ли помоћи некако, шта могу урадити да Вам помогнем?“ (Dando & Oxburgh, 2016, p. 30). Најновије студије наглашавају значај испитивачеве емпатије, разне врсте емпатије и обуку полицијских испитивача (Baker-Eck & Bull, 2022; Baker-Eck et al., 2021).

Полицијски истражитељ се често суочава са великим бројем разних врста информација и доказа приликом планирања и обављања испитивања осумњичених. Поред осталог, претпоставке полицајца о неком случају или осумњиченом могу да утичу на његов начин испитивања. Зато би требало да разумемо различите врсте актерског приступа у истражном испитивању осумњичених.

АКТЕРСКИ ПРИСТУП

Истражно испитивање се увек односи на актере: полицајца, осумњичене који се испитују, жртве или сведоке. Овај приступ у суштини наглашава важност актера, односно свих учесника у поступку испитивања. Тешко је утицати на правац испитивања, јер су осумњичени и испитивачи у интеракцији. Због тога је изузетно важно планирати истражни интервју. Актерски приступ узима у обзир разматрање свих аспеката истражног интервјуисања: појединачних, психолошких и социјалних.

Фројд (Freud, 2015) је био потпуно свестан да постоји стална тензија између инстинкта и снага друштвеног реда. Студије потврђују позитивне корелације између делинквенције и неадекватно социјализованих појединаца (Sutherland & Cressey, 1978, p. 81), неадекватно прилагођених појединаца (Merton, 1938, in: Luknar, 2022, p. 151) који су слабо повезани са друштвом, конвенционалним циљевима, активностима, уверењима и друштвеним групама као што су породица, пријатељи итд. (Hirschi, 1969; Agnew, 1991, p. 126). Један део планирања истражног интервјуисања осумњиченог подразумева истрагу евентуалне криминалне прошлости осумњиченог. Теоријски посматрано девијантно понашање тиче се нарушених социјалних односа и идентитета. Не можемо да занемаримо сложеност и специфичност људске природе.

Неки аутори предлажу другачији приступ актерима. Сматрају да је „решење у усредсређивању пажње не на оно што се дешава у људској глави, већ на оно што се дешава у групама које људи формирају и у њиховим међусобним односима“ (Krinsky & Mische, 2013, p. 5). Тили помиње проблем конституције актера. Његов рад представља моћан низ алатки за научнике који проучавају понашање актера. Према његовом мишљењу, људи „реагују на предвидив начин унутар мрежа друштвених веза које они сами не могу детаљно да мапирају“ (Tilly, 2005, p. 60). Отуда други део планирања истражног интервјуисања захтева од испитивача да узме у обзир друштвени живот осумњиченог (тј. његово чланство у клубовима, навијање за неки спортски клуб, друштвене мреже, хоби итд.). Неколико речи о томе може да помогне полицајцу да се током испитивања приближи испитанику и учини целокупан поступак удобнијим.

Полицајац испитивач би такође требало да буде свестан ситуационог елемента, с обзиром на то да „појединци доживљавају већи степен узнемирености“ (Kahneman, in: Sporer & Schwandt, 2007, p. 5) приликом испитивања јер су суочени са необичном, претећом и комплексном ситуацијом. Као последица могу се јавити одређене физиолошке реакције које „доведе до повећане учесталости знакова аутономне активности (нпр. трептање очима) као и до разних врста покрета, углавном покрета екстремитета“ (Sporer & Schwandt, 2007, p. 5). Припрема за информативни разговор може да помогне мање искусним полицајцима да боље управљају ситуацијом и да превазиђу тешкоће у комуникацији.

Полицајци различито перципирају испитивање. Факторска анализа открива четири различита начина перцепције (Williamson, 1993):

1) перцепција успеха – полицајац има позитиван став према испитивању осумњиченог и види испитивање као важан задатак. Преферира „саветовање“ и „договор“ као део свог стила испитивања. Истраживање је потврдило да детективи остварују значајне резултате применом овог стила. Његова „снага се огледа у томе што је

циљ добијање истинитих признања помоћу прихватљивих и непретећих средстава који су кључни елемент, односно начин на који детективи приступају испитивању“ (Williamson, 1993, p. 95);

2) доминантност – полицајац испитивач више преферира несаосећајне и конфронтационе стилове испитивања („доминантне“ и „пословне“); брзо испитивање се сматра неопходним (Williamson, 1993, p. 95);

3) перцепција тешкоће – „Полицајац има песимистичан став о резултатима испитивања осумњиченог. Поседује негативан став према брзом испитивању и вршењу притиска на осумњиченог; сматра да покушаји примене те технике доводе до исцрпљивања залиха питања“ (Williamson, 1993, p. 96);

4) убеђивање – „Размишљање о испитивању као процесу преговарања у циљу добијања признања од осумњиченог. Овај стил се веома успешно користи у случају слабог и неистинитог порицања“ (Williamson, 1993, p. 96).

Постоји много „истражних преломних тачака“ (Fahsing & Ask, 2013) као што су индивидуалне особине испитивача (нпр. личност, знање и обука, стручност, вештине, истраживачки начин размишљања, порекло и животно искуство, стереотипи и предрасуде, мотивација, репутација и интегритет, интуиција, ментално стање током истраге) и ситуациони фактори: „доступност информација/доказа, спољни притисак/утицај заједнице, унутрашњи притисак/организациона питања, хитност“ (Fahsing & Ask, 2013, p. 157). Претходно поменути фактори и околности могу значајно да утичу на понашање учесника у истражном испитивању и на исход испитивања.

ВАЖНЕ ВЕШТИНЕ

Вештине испитивача су веома важне за вођење ефикасног разговора. Испитивачи треба да обрате пажњу на полазно гледиште испитаника и да буду свесни шта и како испитаници говоре како би били у могућности да поставе релевантна и логична питања. У присуству испитивача, испитаници треба да се осећају удобно, безбедно и да не осећају осуду. Које вештине су важне за вођење дубинског интервјуа осумњиченог? Овде ћемо описати неке од кључних вештина:

1) емпатија – сваки испитаник има јединствен карактер. Потребно је пронаћи одговарајући приступ сваком испитанику понаособ, што даље може помоћи испитанику да се осећа довољно удобно и да отворено разговара о истраживаној теми. Емпатија има велику улогу у полицијским разговорима са осумњиченима (Baker-Eck, Bull & Walsh, 2020). Међутим, испитивачи могу да доживе потешкоће у показивању емпатије, нарочито због природе наведеног злочина (нпр. сексуални преступи);

2) адаптивне вештине – различите природе испитаника захтевају различите стилове испитивања. Зато испитивач мора да буде у стању да се прилагоди темпераменту сваког појединца (стидљивом, уплаканом, ратоборном) и да задржи контролу над разговором. На пример, студије показују да приликом вођења истражног интервјуа са жртвама сексуалних преступа знатно може да помогне уколико је испитивач истог пола, јер се на тај начин ниво неугодности смањује на минимум. Такође, истраживања су потврдила да поједине жртве силовања више воле да разговарају са женама (Hodgson & Kelley, 2002; Temkin & Krahe, 2008);

3) „грађење односа“ – за слободан, отворен и искрен истражни интервју, испитивач мора да поседује вештине стварања позитивне и опуштене динамике разговора. Мек и његови сарадници наводе да испитивач: „треба да буде дружељубив, да се смеши, говори пријатним тоном, користи говор тела, служи се хумором, да делује смерно, да не приговара, не прекорева, не наводи или наговара учеснике, и да буде стрпљив“ (Mack et al., 2005, p. 38);

4) „наглашавање испитаникове перспективе“ – да би избегао ризик од утицаја на одговоре испитаника, испитивач треба да буде пажљив слушалац са неутралним ставом. У противном, испитаници могу да промене одговоре како би удовољили испитивачу уместо да говоре о сопственом искуству. Исто тако, ако испитаник тражи чињеничне информације током разговора, испитивач треба да забележи питања и одговори на њих након истражног интервјуисања. Такође, „Уколико Вас испитаник пита шта мислите, скрените пажњу са питања. Будите свесни да оно што кажете, начин на који кажете, као и Ваш говор тела могу да укажу на Ваше предрасуде и емоционалне реакције. Уместо тога, употребите их да бисте изразили неутралност и прихватање“ (Mack et al., 2005, p. 39);

5) невербално понашање – полицијски истражитељи треба да буду упознати са невербалним показатељима који могу да им помогну у откривању истине/лажи код осумњичених;

6) хумор – хумор је такође поменут као једна од важних вештина приликом испитивања (Mack et al., 2005: 38). Посао полицајца подразумева одређену дозу опасности и ризика, отуда полицајци користе хумор као технику за смањивање стреса на радном месту. Кулман је посматрао хумор као један од начина ублажавања стреса, нарочито у ситуацијама у којима је тешко остварити контролу (Kuhlman, 1988). Хумор на радном месту се може схватити као метода самоконтроле која помаже људима да ублаже сукобе и остваре лакшу сарадњу (Morreall, 2010). Истраживање о употреби хумора у контексту полицијског рада потврдило је да хумор има значајну улогу у обављању задатака; психолошки омогућава остварење осећаја сигурности/безбедности и изградњу кохезије (Vivona, 2014). Отуда хумор може да помогне у испитивању осумњичених, такође и у изградњи поверења између испитаника и испитивача;

7) предуслови за интеркултурну комуникацију – модерна друштва одликују се различитошћу, мултикултуралношћу и миграцијама. Део савременог полицијског рада јесте мултикултурална комуникација. Полицајци треба да прихвате опште „друштвене и појединачне предуслове“ (Marković Savić & Bakić Mirić, 2022) који су неопходни за адекватан однос са испитаницима без обзира на њихове културолошке разлике.

ЗАКЉУЧАК

Истражно испитивање је саставни део полицијског истражног поступка. Полиција покушава да прикупи исказе од свих релевантних страна (осумњичени, жртве, сведоци) путем информативног разговора. Вишедимензионални приступ је неопходан да би се откриле чињенице у вези са истрагом. Полицајци треба да поседују бројне вештине које су важне за делотворност испитивања, укључујући: емпатију, вештине прилагођавања, грађење односа, наглашавање перспективе учесника, хумор.

Ниједан информативни разговор не би требало водити без претходног планирања. У последње време је остварен значајан помак у полицијском истражном испитивању, али и даље постоји потреба за побољшањем и разменом искустава са колегама широм света. Постојећи налази у будућности захтевају активно тражење најбољих пракси истражног испитивања осумњичених. Наша сазнања указују да полицајац треба да буде свестан постојања различитих стилова испитивања осумњичених. Полицајци би требало да се припреме за примену одређеног типа, односно стила испитивања у зависности од случаја и најбољих пракси, а не личних преференција. Научници предлажу да информативни разговор буде организован у пет корака: припрема и планирање, укључивање и објашњење, давање исказа, закључивање разговора и процена (модел PEACE).

REFERENCES / ЛИТЕРАТУРА

- Agnew, R. (1991). A longitudinal test of social control theory and delinquency. *Journal of research in crime and delinquency*, 28 (2), 126–156.
- Baker-Eck, B., Bull, R. (2022). Effects of empathy and question types on suspects' provision of information in investigative interviews. *International Journal of Police Science and Management*, (24), 406–416. <https://doi.org/10.1177/14613557221106073>
- Baker-Eck, B., Bull, R., Walsh, D. (2020). Investigative empathy: a strength scale of empathy based on European police perspectives. *Psychiatry, Psychology and Law*, 27, 412–417. DOI: [10.1080/13218719.2020.1751333](https://doi.org/10.1080/13218719.2020.1751333).
- Baker-Eck, B., Bull, R., Walsh, D. (2021). Investigative empathy: Five types of cognitive empathy in a field study of investigative interviews with suspects of sexual offences. *Investigative Interviewing: Research and Practice*, 11, 28–38.
- Baldwin, J. (1993). Police interview techniques: Establishing truth or proof? *British Journal of Criminology*, 33, 325–352.
- Bull, R. (2019). Roar or PEACE: Is it a tall story? In: R. Bull and I. Blandon-Gitlin (eds.), *Routledge International Handbook of Legal and Investigative Psychology* (20–36). United Kingdom: Routledge.
- Bull, R., Milne, B. (2004). Attempts to Improve the Police Interviewing of Suspects. In: G. D. Lassiter (ed.). *Interrogations, Confessions, and Entrapment* (181–196). Plenum. doi: [10.1007/978-0-387-38598-3_8](https://doi.org/10.1007/978-0-387-38598-3_8)
- Chin, J., Milne, R., Bull, R. (2022). Fuelling an investigative mindset: the importance of pre-interview planning in police interviews with suspects. *Psychology, Crime & Law*. doi: [10.1080/1068316X.2022.2139829](https://doi.org/10.1080/1068316X.2022.2139829)
- Dando, C., Oxburgh, G. (2016). Empathy in the field: Towards a taxonomy of empathic communication in information gathering interviews with suspected sex offenders. *The European Journal of Psychology Applied to Legal Context*, 8 (1), 27–33. doi: [10.1016/j.ejpal.2015.10.001](https://doi.org/10.1016/j.ejpal.2015.10.001)
- Fahsing, I., Ask, K. (2013). Decision making and decisional tipping points in homicide investigations: an interview study of British and Norwegian detectives. *Journal of Investigative Psychology and Offender Profiling*, 10 (2), 155–165.

- Freud, S. (2015). *Civilization and Its Discontents*. Peterborough, Ontario: Broadview Press.
- Gudjonsson, G. H. (2003). *The psychology of interrogations, confessions and testimony: A handbook*, United Kingdom: Wiley.
- Häkkinen, H., Ask, K., Kebbell, M., Alison, L., Granhag, P. A. (2009). *Police officers' views of effective interview tactics with suspects: The effects of weight of case evidence and discomfort with ambiguity*. *Applied Cognitive Psychology*, 23 (4), 468–481. doi:[10.1002/acp.1491](https://doi.org/10.1002/acp.1491)
- Hirschi, T. (1969). *Causes of Delinquency*. Berkeley: University of California Press.
- Hodgson, J. F., Kelley, D. S. (2002). Sexual violence: Policies, practices, and challenges. In: J. F. Hodgson, D. S. Kelley (eds.). *Sexual violence: Policies, practices, and challenges in the United States and Canada* (1–13), Praeger.
- Holmberg, U., Christianson, S. (2002). Murderers' and sexual offenders' experiences of police interviews and their inclination to admit or deny crimes. *Behavioral Sciences and the Law*, (20), 31–45.
- Inbau, F. E., Reid J. E., Buckley J. P., Jayne B. C. (2001). *Criminal Interrogation and Confessions*. Gaithersburg, 4th ed. Aspen.
- Kassin, M. S. (2008). The psychology of confessions. *Annual Review of Law and Social Science*, (4), 193–217. Doi: [10.1146/annurev.lawsocsci.4.110707.172410](https://doi.org/10.1146/annurev.lawsocsci.4.110707.172410)
- Kebbell, M., Alison, L., Hurren, E. (2008). Sex offenders' perceptions of the effectiveness and fairness of humanity, dominance, and displaying an understanding of cognitive distortions in police interviews: A vignette study. *Psychology, Crime & Law*, (14), 435–449. doi: [10.1080/10683160801950523](https://doi.org/10.1080/10683160801950523)
- Kebbell, M., Alison, L., Hurren, E., Mazerolle, P. (2010). How do sex offenders think the police should interview to elicit confessions from sex offenders? *Psychology, Crime & Law*, (16), 567– 584. doi: [10.1080/10683160902971055](https://doi.org/10.1080/10683160902971055)
- Kebbell, M., Hurren, E., Roberts, S. (2006). Mock-suspects' decisions to confess: The accuracy of eyewitness evidence is critical. *Applied Cognitive Psychology*, (20), 477–486. doi: [10.1002/acp.1197](https://doi.org/10.1002/acp.1197)
- Kim, J., Walsh, D., BULL, R., Bergstrom, H. (2018). Planning ahead? An exploratory study of South Korean investigators' beliefs about their planning for investigative interviews of suspects. *Journal of Police and Criminal Psychology*, (33), 158–174.
- Krinsky, J., Mische, A. (2013). Formations and Formalisms: Charles Tilly and the Paradox of the Actor. *Annual Review of Sociology*, (39), 1–26. Doi: [10.1146/annurev-soc-071312-145547](https://doi.org/10.1146/annurev-soc-071312-145547)
- Kuhlman, T. (1988). Gallows humour for a scaffold setting: Managing aggressive patients in a maximum-security forensic unit. *Hospital and Community Psychiatry*, 39 (10), 1085–1090. Doi: [10.1176/ps.39.10.1085](https://doi.org/10.1176/ps.39.10.1085).
- Luknar, I. (2022). Social control theory and cybercrime, *Nacionalni interes*, 41(1), 147–159. <https://doi.org/10.22182/ni.4112022.7>
- Mack, N., Woodson, C., MacQueen, K. N., Guest, G., Namey, E. (2005). *Qualitative research methods: A data collector's field guide*. Family Health International (FHI).
- Marenin, O. (2005). Building a global police studies community. *Police Quarterly*, 8 (1), 99–136. DOI: [10.1177/1098611104267329](https://doi.org/10.1177/1098611104267329)
- Marković Savić, O. S., Bakić Mirić, M. N. (2022). Social and individual preconditions for intercultural communication, *Sociološki pregled LVI* (1), 189–209. doi: [10.5937/socpreg56-36121](https://doi.org/10.5937/socpreg56-36121).

- McKinley, A. (2023). Criminal Investigative Failures: by D. Kim Rossmo, editor. *Salus Journal*, 6 (1), 82–84. Available at: <https://view.salusjournal.com/index.php/salus-journal/article/view/85>
- Meissner, C. A., Redlich, A. D., Michael, S. W., Evans, J. R., Camilletti, C. R., Bhatt, S., Brandon, S. (2014). Accusatorial and information-gathering interrogation methods and their effects on true and false confessions: A meta-analytic review. *Journal of Experimental Criminology*, 10 (4), 459–486. <https://doi.org/10.1007/s11292-014-9207-6>
- Morreall, J. (2010). Comic vices and comic virtues. *Humour – International Journal of Humour Research*, 23 (1), 1–26.
- Moston, S., Stephenson, G. M., Williamson, T. M. (1992). The effects of case characteristics on suspect behaviour during police questioning. *British Journal of Criminology*, (32), 23–40.
- Moston, S. (1996). From denial to admission in police questioning of suspects. In: G. Davies, S. Lloyd-Bostock, M. McMurrin, C. Wilson (eds.). *Psychology, law and criminal justice: International developments in research and practice* (pp. 91–99). Berlin: de Gruyter.
- Radović, S. (2017). Use of photography as a research method in sociology. *Sociološki pregled* (2), 211–235. DOI: [10.5937/socpreg1702211R](https://doi.org/10.5937/socpreg1702211R) [In Serbian]
- Rossmo, K. (2008). *Criminal Investigative Failures*, Boca Raton, London, New York: CRC Press.
- Scott, A., Tudor-Owen, J., Pedretti, P., Bull, R. (2015). How intuitive is PEACE? Newly recruited police officers' plans, interviews, and self-evaluations. *Psychiatry, Psychology, and Law*, (22), 355–367.
- Spanoudaki, E., Ioannou, M., Synnott, J., Tzani-Pepelasi, C., Pylarinou, N. R. (2019). Investigative decision-making: interviews with detectives. *Journal of Criminal Psychology*, 9 (2), 88–107. doi: [10.1108/jcp-02-2018-0005](https://doi.org/10.1108/jcp-02-2018-0005)
- Sporer, S. L., Schwandt, B. (2007). Moderators of nonverbal indicators of deception: A meta-analytic synthesis. *Psychology, Public Policy, and Law*, 13 (1), 1–34. <https://doi.org/10.1037/1076-8971.13.1.1>
- Sutherland, E. H., Cressey D. R. (1978). *Criminology*. USA: J. B. Lippincott.
- Temkin, J., Krahe, B. (2008). *Sexual assault and the justice gap: A question of attitude*. United Kingdom: Hart.
- Thibault, E. A., Lynch, L. M., McBride, R. B. (1998). *Proactive Police Management*, 4th ed. USA, New Jersey: Prentice Hall, Upper Saddle River.
- Tilly, C. (2005). *Identities, Boundaries, and Social Ties*. London: Paradigm.
- Tong, S., Bryant, R. P., Phillip, R. and Horvath, M. A. H. (2009). *Understanding Criminal Investigation*. United Kingdom: Wiley.
- Tudor-Owen, J., Scott, A., Henry, P., BULL, R. (2016). An exploratory study of the planning and interviewing practices of police recruits in Western Australia. *Forensic Update*, (120), 20–25.
- Vivona, D. B. (2014). Humour Functions within Crime Scene Investigations: Group Dynamics, Stress, and the Negotiation of Emotions, *Police Quarterly*, 17 (2), 127–149. DOI: [10.1177/1098611114531418](https://doi.org/10.1177/1098611114531418)
- Wachi, T., Watanabe, K., Yokota, K., Otsuka, Y., Kuraishi, H., Lamb, M. (2014). Police interviewing styles and confessions in Japan. *Psychology, Crime & Law*, 20 (7), 673–694.
- Walsh, D., Bull, R. (2010). What really is effective in interviews with suspects? A study comparing interviewing skills against interviewing outcomes. *Legal and Criminological Psychology*, 15 (2), 305–321.

Walsh, D., Oxburgh, E. G., Redlich, D. A., Myklebust, T. (2016). *International developments and practices in investigative interviewing and interrogation*, vol. 2, United Kingdom: Routledge.

Williamson, T. M. (1993). From interrogation to investigative interviewing: strategic trends in police questioning. *Journal of Community and Applied Social Psychology*, (3), 89–99.

APPENDIX / ПРИЛОГ

Табела 1. Типологија начина индивидуалног прилагођавања /

Table 1. A typology of modes of individual adaptation (Merton, in: Luknar, 2022, p. 151)

	Културолошки циљеви/ Cultural goals	Институционализована средства/Institutionalized means
← НАЗАД	Конформизам/Conformity	+
	Иновације/Innovation	-
← ВАСК	Ритуалност/Ritualism	+
	Повлачење/Retreatism	-
	Побуна/Rebellion	+~

+ = Прихватање/Acceptance; - - одбацивање/rejection; ~ = одбацивање преовлађујућих вредности и замена новим вредностима/rejection of prevailing values and substitution of new values